

VAIETUT RAHAT

Taisto
Vänttinen

**VAIETUT
RAHAT**

Taisto Vääntinen

@2021 Taisto Vänttinen

Kirjan kansi: Mikael Jaakkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, SuomiValmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4358-4

1

Oli kaunista ja lämmintä. Kimalaiset ja värikkäät perhoset pörräsivät ja liitelivät monen värisissä kukissa pilvettömän taivaan alla. Tällaisina päivinä on helppo uskoa ilmaston lämpenemiseen. Olkoonkin se lämpeneminen tosiasia tai sitten ei, hyvältä se yhtä kaikki tuntui. Takana oleva pitkä talvi oli taas kerran hytisty pakkasissa.

Heinän teko oli pelloilla parhaimmillaan. Mutta eipä siellä enää nähty Suomi-elokuvista tuttua viikatemiestä eikä perässä hyörivää huivipäistä, iloisesti kaakattavaa naiskatrasta heiniä haravoimassa. Ajat olivat muuttuneet. Isäntä itse hoiteli komean traktorin päältä niittohommat. Sitten kun heinät olivat kuivahtaneet, ne kietaittiin traktorin vetämällä merkillisellä laitteella pyöreille paaleille ja samalla kiskaistiin valkoinen muovikelmu konevoimin paalin ympärille. Enää ei ollut käyttöä myöskään harmaahirsisille, romanttisille heinäladoille. Ne voivat lahota ja luhistua rauhassa, jollei joku, entisistä ajoista kiinnostunut, ehtinyt siirtää niitä, omaan kotipihalla olevaan, vanhojen rakennustensa kokoelmaan.

Maatalouden kehityksestä ja yleensäkkään maajussin hommista, ei Santeri Himanen, viisikymppinen, hintelän kuivakka mies ollut hiukkaakaan kiinnostunut. Nyt hän hurautteli punaisella Corollallaan kohti Vaalimaan raja-asemaa. Mies, keski-ikästään huolimatta, oli nuorekkaasti pukeutunut: siniruudullisen, lyhythihaisen paidan pari ylintä nappia oli rennosti avatuna paljastaen palasen luisevaa rintaa. Asuun kuuluivat tumman punaiset farkut ja mustat piikkikärkiset kengät. Nuoruuden vaikutelman täydensi

puoliksi korvat peittävä, takaa niskaan saakka kihartava, huolellisesti kammattu tumman ruskea tukka.

Päivän sää, kesäisen lämmin ja kevytpilvinen peilaili miehen mielialaa. Mikäs oli ollessa ja elellessä. Hänen ei tarvinnut raataa monien muiden lailla epämiellyttävissä, raskaissa töissä jokapäiväisen leivän eteen. Tuttua sävelmää kilvan autoradion kanssa hyräillessään ja tahtia naputellen oikean käden peukalolla ohjauspyörään, hän tunsu itsensä menestyväksi, näppäräksi ja elämänsä mielin määrin hallitsevaksi tyypiksi.

Vaikka Santerin kyvyt ja sen mukaiset toimet saattoivat suuntautua ahdasmielisen yhteiskunnan mielestä selkeästi lain väärällä puolella oleviin puuhiin, ei se häntä itseään huolestuttanut. Eikä vuosien mittaan parkkiintunut omatuntokaan jaksanut enää soimata. Mitäs turhia miettimään, nokkela osaa ottaa osansa parempiosaisten pussista. Näin on aina ollut ja näin on aina oleva. Ihminen menestyy, kuka milläkin tavalla. Pääasia on, että pärjää kilpailun ja röyhkeän etuilun kivikovaksi kovettamassa maailmassa. Isot konnat ja virka-asemaansa väärinkäyttävät valtakunnan mahitimiehet ottivat, samoin kuin isot pedot eläinmaailmassa, suurimmat saaliit. Niitä ei kuulukaan pienempien havitella mutta aivan riittävästi herkkupaloja on tarjolla osaavalle miehelle. Tästä saumasta oli Santeri Himanen löytänyt kiperän ja kaperan elämänsä varrella oman markkinarakonsa.

Hän muisteli hykerryttävän onnellisena, pari päivää sitten tekemäänsä Kastilan postitoimiston ryöstöä. Se meni tosi hienosti. Kassan täti-ihminen pelästyi pahanpäiväisesti ja kaivoi koko toimiston rahavarat ensi pyytämällä, tai kai sen joku ilkeämielinen voi sanoa pyytämistä aseella uhkailuksi. Miten sen sitten kukakin ottaa. Joka tapauksessa homma sujui kuin elokuvissa ja rahaa jäi näppiin hyvänkokoinen potti. Typerät poliisit ovat ilmeisesti vielä aivan ällikällä ja eksyksissä kuin Muinosen Mari marjametsällä. Asiaa kuulemma tutkitaan – tutkitaan, tutkitaan – niinhän

ne aina sanovat – mutta ryöstäjästä ei ”tutkinnan tässä vaiheessa ole mitään kerrottavaa”, paikallislehti uutisoi. Mitäpä niillä olisi.

Silti hänen kannattaa julkisesti muiden mukana tuomita ennen kuulumattoman röyhkeä ryöstely tyyliin: ”Mihin tämä maailma on oikein mennossa?” Silti on syytä pitää kieli keskellä suuta ja antaa tilanteen rauhoittua ja sitten voi iskeä kuukauden tai parin päästä johonkin toiseen paikkaan mahdollisimman kaukana Kastilasta. Olkoon se sitten huoltoasema, kahvila tai joku muu käteistä rahaa pyörittävä liikelaitos. Tärkeää on, että poliisit eivät yhdistä tutkimuksissaan keikkoja saman henkilön tekemäksi. Rahojen nappailu sieltä ja täältä on kuin hyvätuottoinen, tyhjentyvätön kaivo. Hyväuskoisten ja luottavaisten luvatussa Suomen maassa tämänkaltaisia helppoja apajia riittää. Jos oikein hyvin menee, niin kerran kuussa tehtynä tällainen potti muiden pikkukeikkojen lisäksi, tietenkin verottomana tilinä, lähentelee vuorineuvosten ansioita.

Santeri summasi ansioihinsa vielä, todellisen onnen potkun, helpon rahankuljetuskeikan. Temppu tehdään joka toinen kuukausi. Se tietää selvää rahaa neljä tonnia kerralta – verotonta, kuinkas muuten. Siitä kertyy kerrassaan hyvä tuntipalkka. Mainio juttu, eikä homma rasita. Sopimuksen mukaan hän hurauttaa noutamaan sovitusta paikasta Helsingistä rahaa sisältävän lukitun salkun, ja ei muuta kun menoksi Vaalimaalle. Koko homma on päivän keikka. Kuluja ei ole juuri mitään. Corollakin on pieniruokainen, ja Jaska tarjoaa oluet toisessa päässä harjakaisiksi.

Santeri ymmärsi, että rahat ovat ihan ilmeisesti Venäjän rikollisliigan rahoja. Ne on kerätty eri puolilta Etelä-Suomea luultavasti ilotaloista, huumetrokareilta tai sitten huijauksilla, kiristyksillä tai millä kaikilla hämärillä keinoilla lieneekään hankittu mutta ei ainakaan rehellisillä konsteilla. – Parempi onkin olla tietämättä. Hittojakos se minua liikuttaa. Tehköt naapurit bisnestänsä, minä teen omaani, Santeri pohdiskeli.

Hänen taka-alalle työntämänsä moraalikäsitteen mukaan, rahojen kuljetus on työ siinä kuin joku muukin duuni. Se on yhteiskuntaa hyödyttävä työsuhde, tavallinen kuljetuspalvelu. Siinä ei pitäisi olla kellään mitään sanomista – paitsi tietysti ne helkkarin verot, joista jaksetaan ehtimiseen muistuttaa. Mutta kun levittää kunnan kuluttajan lailla kuriiripalkkiot takaisin elinkeinoelämän rattaisiin, sen pitäisi riittää.

– Mikäs sen hienompaa, kun näin voi vaihtaa osan, itärajan takaa tulleen ilotytön tarjoaman huumahetken avulla, saadusta rahasta makkaraan ja kaljakoriin Vaajalan marketeissa. Kaupat ja kapakat näistä hyötyvät ja joku tyyppi nämä keikat kuitenkin hoitaa miksipäs en minä, Santeri edelleen todisteli itselleen. – Eikä sekään mikään maankaatojuttu ole, jos minä ihan vain muodon vuoksi nostan vähäisen työttömyyskorvaukseni valtion suuresta pussista. Muutakaan mahdollisuutta yhteiskunta ei ole meikäläiselle toden teolla tarjoamassa. Tosin ne työvoimatoimistossa ovat kerta kerran jälkeen tyrkyttämässä jotain tylsää apumiehen tai tehdassiivoojan työtä, eivätkä lainkaan mitään minun kyvyilleni oikeasti sopivia duuneja.

Santerin näyttelijän lahjat joutuvat kerta kerran jälkeen puntariin, kun hänet lähetetään työhaastatteluun ihka elävän työnantajan luo. Jos hän niin pitkälle pääsi tai pikemminkin joutui, vierailu päättyi aina lyhyeen, kun hän nuhruisena ja krapulaisen oloisena ilmestyi – ja kuinkas muuten – sopivasti myöhässä paikalle selkäänsä valitellen. Työnantajan edustajan ei tarvinnut kuin vilkaista haluttoman näköistä työnhakijaa. Syvän huokauksen saattamana, hän oli välittömästi Santerin kanssa samaa mieltä, että tarjottu työ ei ollut miehelle – eikä mies taas olisi, innokasta ja uuteraa henkilöä etsivälle työnantajalle – sopiva. Tapaaminen sujui aina niin kuin pitikin, Santeri poistui paikalta kevein mielin, monisanaisesti kiitellen, välittämättä salata iloaan viisaan ja myötäelävän haastattelijan tekemän järkevän ratkaisun johdosta.

Hän kuitenkin ymmärsi tympeiden ja turhien työkkäri vierailujen välttämättömyyden. Mikäs siinä, hoitaa nekin täytyy, vaikka typeriä käyntejä ovatkin, sillä muutoinhan ne komeissa työvoimakonttoreissansa papereitaan pyörittelevät kallispalkkaiset virkailijat ihmettelisivät millä mies eli, jollei kerran mitään varsinaisia tuloja ollut verottajalle ilmoitettavana.

– Luulisivat äkkipäätä, vaikka rikolliseksi, irvaili Santeri.

Tätä varsinaista toivetyötä, rahankuljetusta, mies oli hoitanut jo yli vuoden ajan. Hänet bongattiin Venäjän puolella tyypillisellä tupakan ja viinasten hakureissulla Vaalimaalla. Aivan yllättäen, eräs sivulleen yhtenänsä vilkuileva, ääntään miltei kuiskaukseksi alentava, lyhyen tanakka, viiksekäs, hiukan Venäjän malliin pukeutunut, Santerin mielestä vanhan, harmaan huuhkajan näköinen, Jaska Keturiksi itsensä esitellyt mies – tai Jaakko se taisi sanoa – tuppautui Santerin seuraan tämän istuessa kahvikupposta särpimässä nuhruisen pikkukuppilan nurkkapöydässä. – Mistä se juuri minut keksi? Santeri äimisteli. – Ehkä minä olin vain älykkään ja pätevän näköinen.

Aikansa Santeria jututtaessaan ja tarkoin tutkailtuaan, mies pitkän jatkailun jälkeen, tarjosi tälle vihdoinkin viimein rahakuriirin hommaa. Päätös ei kaiketi ollut helppo, sillä Santeri Himanen ei näyttänyt alkuunkaan luotettavuuden perikuvalta. Asian ratkaisi kuitenkin Santerin selvästi havaittava mieltymys lain väärällä puolella olevan elämisen haluihin ja taipumuksiin. Santeri puolestaan ymmärsi, eikä herra Keturi muuta esittänytäkään, että hän oli selkeä rikollisorukan käskyläinen, käytyri, melkein kuin nimensä.

Kun pääpiirteittäin päästiin hommasta sopimukseen, Jaakko pyysi Santeria tulemaan lähellä olevaan liikkeeseensä, kellokauppaan. Paikan epäsiisteydestä kolkkoudesta päätellen mies asui yksin. Kaupan

lasivitrinissä olevat, muutamat pölyntyneet kellot eivät kovin loistavasta alan liiketoiminnasta vakuuttaneet. Tuntui, että kellokauppa oli vain toiminnan suojaksi rakennettu kulissi tai sitten muuten vain jäänyt uuden, tuottavamman liiketoiminnan varjoon. Keskustelussa myöhemmin ilmeni, että mies puhui suomen lisäksi venäjää. Se oli tietenkin rajakauppiaille sinänsä suuri etu mutta naapurimaan ”liikemiesten” yhdyshenkilönä toimivalle aivan välttämätön taito. Santerille ei selvinnyt, eikä hän rohjennut kysyäkään, miten iso pamppu Jaska Keturi oli venäläisten organisaatiossa, tuskin muuta kuin renki. – Tarpeellinen ja välttämätön yhdyshenkilö hän oli, totta kai, ainoa asioiden hoitaja rajan tällä puolen. Mutta se siitä, mitä minä näitten organisaatioita miettimään.

Rahat kuljetettiin lukitussa salkussa, jonka avaimet olivat lähtöpäässä Helsingissä ja toiset Jaakko Keturilla. Salkkua ei saanut missään tapauksessa avata sen jälkeen, kun rahat oli sinne pistetty eikä mitään ylimääräisiä temppuja ollut lupa tehdä. Avaaminen kuljetuksen aikana merkitsi laukun lukon murtamista ja sen kuriirikin ymmärsi rangaistavaksi teoksi, vaikka siitä ei olisi varoitettukaan.

Vakiintuneen käytännön mukaisesti Santeri tuli kiikuttaa rahalaukku Jaskan kellokaupan takahuoneeseen. Jaskan tehtävänä taas oli jatkaa siitä mihin Santeri lopetti, eli tavara tuli toimittaa jollain tavoin rajan taakse. Miten hän sen sitten hoiti, se oli hänen ongelmansa. Näin se homma joka tapauksessa toimi. Pestatessaan Santeria herra Keturi napitti tätä huuhkajan silmillään, ja teroitti teroittamasta päästyään työssä vaadittavaa ehdotonta luotettavuutta.

Vastaanottaja tiesi aina tarkalleen laukun rahojen määrän. Se oli ilmoitettu etukäteen puhelimitse. Ja jos hiukankin puuttui... Tässä kohdassa Keturi veti kädellään kurkun poikki, tarkoittaen sen eleeksi, joka kuvasi tapaa, jolla mafia rankaisi pettureita. Santeri nielaisi pari kertaa tyhjää, ja jo ajatuskin kiinnijäämisestä ramahteli selkäpiissä. Saarnatuokion

ansiosta hän suhtautui kuljetuksen kohteeseen, punaruskeaan, kullatuilla heloilla varustettuun nahkalaukkuun kuin se olisi ruttotaudin saastuttama. Hän siirsi sen, kuvaannollisesti sanoen kahdella sormella, huolellisesti autoonsa kuljettajan penkin taakse, ja joka kerta helpotuksesta huokaisten luovutti sen kellokauppaan.

2

Santerin hyräilyt katkesivat viereisellä istuimella olevan matkapuhelimen pirteään soittoääneen. Mies ei ollut moksiskaan, vaan kaappasi tottunein ottein puhelimen kouraansa ja vastasi hyväntuulisen bisnesmiehen äänellä:

– Kas vaan Jaska, sinä siellä, heippa vaan. Mitä kuuluu?

– Jaakko Keturi Vaalimaalta. Terve. Missä olet? Jaakko vastasi kolealla äänellä ikään kuin ei olisi Santerin riehakasta aloitusta kuullutkaan.

– Täällähän minä, Vaajalan kohdalla ajelen, ja viisuja radion kanssa kilpaa laulelen, nokka kohti Vaalimaata. Olen siellä likimain tunnin sisällä. Pistäpä joutessasi jokunen kaljapullo jääkaappiin. Homma on hanskassa, jos sitä meinasit kysellä. Hyvin täällä menee mutta menköön. Rahakassi on penkin takana pullollaan kuin tiine sika.

– Ei kuule laulata kauan. Sain selville, jotta poliisit ovat saaneet jostain vihiä rahankuljetuksesta, ja ovat perässäsi. Voi olla, että ovat jo hyvinkin lähellä. Ymmärrätkö? Kai tajuat, että rahalaukku ei missään nimessä saa joutua poliisien kynsiin. Piilota se ensi tilassa johonkin varmaan paikkaan, äyskähdi Jaska äänessään hätäinen ja tiukka sävy.

Santerin unelmat poksahdivat hajalle kuin saippuakupla. Jaskan sanat suorastaan pamahtivat päin kuonoa nyrkin iskun lailla. Lähellä täydellistä tyrmäystä, hän ei saanut ääntä suustaan pitkään aikaan. Taka-ajetun miehen ahdistunut ilme kuivan kelppeillä kasvoillaan, hän vihdoinkin surkeana sopersi:

– Oletko tosissasi? Mihin helkuttiin minä sen nyt tässä paikassa pistän, ja onko ne jepet varmasti perässä? Mistä ne ovat saaneet minusta tietää?

– Mistä helvetistä minä sen tiedän. Parasta uskoa, jotta ne ovat peräsäsi. Joku on vuotanut ja voit arvata, että sillä tyypillä ei ole pitkää tulevaisuutta. Siitä pitävät Venäjän pojat huolen. Mutta nyt kuitenkin ole enempää aikaa jaaritella. Ymmärrä nyt hyvä mies, että laukku piiloon ja heti. Jos poliisit sen löytävät, se on pitkä kakku meille molemmille, ja rajan takaiset tyypit saattavat vielä lykätä puukon kylkiluittemme väliin. Muista, älä soita minulle, ja hävitä myös puhelimestasi tämä minun soitoni, antoi Jaska viimeiset ohjeet, sulki puhelimen ja sen jälkeen Santerin oli tultava toimeen omillaan.

– Voi helvetin helvetti. Mitä minä nyt teen? Santeri voihkaisi.

Hän hiljensi vauhtia hiljaisella pikitiellä, joka oli väkivalloin, ympäröivältä luonnolta kysymättä suurilla koneilla puskettu läpi metsien ja rämeikköjen. Santeri katseli hermostuneena ympärilleen, eikä taatusti kiinnittänyt huomiota tapahtuneeseen luonnon turmelemiseen, jos se yleensäkään on häntä koskaan kiinnostanut. Vaikka Santeri oli maaseudun kasvatti, niin luontoseikat saivat jäädä parempiosaisten harrastuksiksi. Hänen mielestään metsät, rämeet ja kaiken sortiset pusikot itikoineen oli asetettu pelkästään ihmisten kiusaksi ja vitsauksiksi.

Santeri rutisti hermostuneena rattia sormet valkoisena ja mutisi hampaitaan kiristellen, silmissään nurkkaan ahdistetun villieläimen avuton ilme. – Mihin saakuran paikkaan minä kiroton laukun piilotan? Jos minä vien sen metsään, niin en sitä hetken päästä itsekään löydä.

Metsä vaihtui koiranputkia, saunioita ja horsmia ja vaikka mitä rikka-ruohoja kasvaviksi kesantopeltoaukioiksi. Maisema ei tien varren paju-koista ja rämettyneestä metsästä kaunistunut mutta nyt näkymä enteili tulemista asutummille seuduille. Hetken päästä ensimmäisenä merkinä siitä olikin tien oikealla puolella löhöävä, ikään kuin olemassa oloaan häpeilevä mökin rötiskö. – Ihan kuin meidän surkea mökki aikoinaan, pääsi

Santerilta katkera parahdus. – Mutta kas vain, siellä taitaa olla vielä jotain muuta.

Horsmien joukosta pilkisti joku auton tapainen esine. Santeri hiljensi vauhtia ja pysähtyi mökin kohdalle ja veivasi ikkunan auki. Nyt hän näki tarkemmin. Todellakin, auto se on ja ihan mökin nurkalla, horsmien ja pajupuskien piiloittamana. Se on näköjään ollut pitkään heitteillä, kun ovat vielä viimesyksyiset puun lehdet liimaantuneena pelteihin. Se saattaisi hyvinkin olla sopiva kätköpaikka, sillä tuommoinen rötiskö ei näytä kovin kiinnostavalta ulkopuolisen silmin. Kätköpaikaksi se sopii paremmin kuin jokin kolo metsässä puun juurella, helpompi löytääkin. Sitä paitsi se on hyvässä paikassa, riittävän kaukana tiestä ja vieläpä mökin tontilla. Eikä kukaan kulkija arvaa mennä sitä toisen tontilta tonkimaan – paitsi Santeri itse mutta hän ei mene ryöväämään, vaan hakemaan omiaan. Hän päätti katsastaa paikan tarkemmin, josko siitä tosiaan olisi kätköpaikaksi. Pakko olla, jos jepet ovat kerran kannoilla, valinnanvarat ovat vähissä.

Santeri ajoi muutaman metrin, ja pysäköi aivan autoromun kohdalle. Hän kuikisteli vielä varmuudeksi huolestuneena, sydän läpättäen, laiha kaula melkein kierteillä, mökkiä ja lähiympäristöä, autossaan edelleen istuen. Joskus keltaiseksi maalatusta tönöstä maali oli lähes kokonaan lohkeillut. Osa ikkunoista oli pahvilla paikattu ja sivulle kallistunut savu-piippu oli lopullista luhistumista hidastaakseen pudotellut painolastinaan olleista tiilistä osan sovinnolla seinänvierustan pöheikköön. Alakulouksessa, luonnon yhä enemmän takaisin valtaamassa pihapiirissä, eikä liioin mökissä, näkynyt mitään liikettä.

Havainnoistaan päätellen, hän totesi mökin asumattomaksi. Sekin sopi, kukaan ei kysele millä asioilla vieras liikkui. Santeri kiipesi vapisevin polvin autosta ja painoi auton oven hiljaa kiinni ikään kuin pusikossa joku olisi kuulemassa.

Hän hipsutteli sivuilleen vilkuillen pitkässä heinikossa, salkku kainalossa auton luo. Se paljastui vuosikymmeniä vanhaksi Opeliksi. Santeri kokeili löysästi kiinni painettua takaluukkuja, se aukesi narahtaen. Ovet olivat myös lukitsematta. Sisällä oli märkää ja likaista ja vastaan lemahti ummehtunut, kosteudesta johtuva lahoavan auton haju. Miehen katse kiersi pikaisesti auton sisätilat. Kukaties penkin alle voisi salkun kätkeä. Ei mahdu. Sitä paitsi ovet olisi saatava lukkoon mutta miten? Ehkä takaluukun lukko toimisi? Hän siirtyi auton taakse ja renksutti lukon salpaa, ihme ja kumma, se näytti toimivan. Mies uskoi, että kannen kiinni lyömällä se saattaa lukkiutua. Avainta siihen ei tietenkään ole mutta sellainen pikkuseikka ei ole alan miehelle mikään ongelma. Harvatpa ovet ja luukut ovat jääneet avaamatta. Pääasia on, että kukaan satunnainen kulkija ei noin vain, ja ilman murtovälineitä, pääse tutkimaan takakontin kätköjä.

Takalokerossa oli kaikenlaista rojua ja harmaa punaraitainen, kostunut, haiseva viltin riekale. Santeri nosteli kahdella sormella rojot horsmien joukkoon, asetti laukun tavaratilan pohjalle, veti viltin päälle ja kassasi romut takaisin ylimääräiseksi peitoksi. Hän läimäytti kannen kiinni ja katos mokomaa, sehän meni lukkoon. Nyt takaluukun kantta ei saa auki muuta kuin voimakkein. Tyytyväisenä työhönsä, mieli hiukan keventyneenä hän riensi autolleen. Vilkaistu kätköpaikkaan antoi varmuuden laukun erinomaisesta piilopaikasta. Silti hermostuneena ja pelon vallassa hän käynnisti auton ja jatkoi matkaansa suuntaa ja päämäärää paremmin miettimättä. Kilometrin, pari ajettuaan hän havahtui mustista mietteistään:

– Mitäs minä tänne enää ajan, tyhjällä kuormalla, Santeri mutisi, hiljensi vauhtia ja suunnitteli takaisin kääntymistä.

Santeri ymmärsi, että Keturille on ilmoitettava salkun kätkemisestä. Hän naputteli numeron ja kertoi hätäisesti kätkeneensä salkun Vaajalan tien varrella suunnilleen Niittyperän kohdalla olevan ränsistyneen

keltaisen autiomökin pihapiiriin Opel-merkkiseen romuautoon. Enempää ei ehditty puhumaan, sillä takaa kuului sydäntä raastava poliisisireenin ääni, ja mustavalkoinen auto tuli kovaa vauhtia, sininen valo katolla vilkkuen. Poliisiautosta huomattiin Santerin ajoneuvo ja jarrut kirskuen se hiljensi Santerin taakse ja ikkunasta ulos työntyvä tummansiniseen puettu käsivarsi näytti tylysti pysähtymismerkkiä.

Kun molemmat autot olivat nyt perä perää pysäköitynä tienreunalle, kaksi vanteraa yhteiskunnan valtuuttamaa lainvartijaa tuli ulos. He lähestyivät pelästynyttä äijäpahaa, joka sydän läpättäen istui edelleen autosansa.

– Kato, punainen Corolla. – Hei, kuule eikös siinä Kastilan ryöstössä nähty justuinsa punainen auto, jonka rekkarin ensimmäinen kirjain oli T ja viimeinen numero 1. Niin postitoimiston muija sanoi muistavansa. Täti oli kylläkin eläkeiän rajoilla, jollei peräti yli. Kumma vaan, että vanha ihminen kerkesi ja ylipäänsä uskalsi rynnätä niin äkkiä ulos ryöstäjän perään. Hyvä oli, että kerkesi. Sen naisen tiedot ovat pikkuisen kyseenalaisia ainakin auton mallin suhteen. Se sanoi sen olevan punainen. ” Voi olla joku Korolla, kun minun tyttäreni miehellä on auto, josta ne puhuivat sillä nimellä. Se on samanlainen matala ja pieni, ” postirouva näkemäänsä ryöstäjän autoa avuliaana kuvaili. Vävypojan auto on kuulemma erivärinen.

– No, kato, tuossa on semmoinen ”Korolla” ja vieläpä punainen, rekisterinumerotkin ovat sinne päin. Jospa se on tämä, toinen poliiseista suhahti itsekin keksimästään yllättyneenä Santerin autoa pälyillessään.

– Se on totta, voipa se hyvinkin olla sama auto. – No, nyt ollaan kuitenkin rahalähetyksen perässä. Parasta hoitaa se asia ensin, toinen sanoi ja koputti Santerin auton ikkunaan. Tämä veivasi lasin auki

– No mikä nyt on miehillä hätänä? ehätti Santeri kysymään nyt jo hiivenen rauhallisemmalla mielellä.

Rajakunnassa pienyrittäjänä toimiva Erkki saa sattuman kaupalla haltuunsa suurehkon rikollisella toiminnalla Suomessa käärityn rahaerän, ennen kuin rahat päätyvät kuriirin välityksellä venäläisen mafian hoteisiin. Ei rahaa ilman rakkautta ja tarinaan liittyy sairaalan apuhoitajana toimiva Laila.

Erkki ja Laila eivät mafian pelossa rohkene kääntyä viranomaisten puoleen ja vaihtoehdoksi jää pitää rahat itse. Niiden hyödyntäminen osoittautuu mutkikkaaksi ja monivaiheisia tapahtumankäänteitä tuottavaksi ongelmaksi. Erkki osoittaa kuitenkin neuvokkuutensa, eikä hän kaihda riskejä.

**Vaietut rahat on tarina pienen rajakunnan
asukkaista ja rahaa salakuljettavien
pikkurikollisten kohtalosta.**

